A woman with her hair in an updo, wearing a long, light green dress with a dark green belt and hem, stands in a doorway. She is looking out into a bright, sunlit hallway. The scene is framed by an ornate gold border. Above the doorway, a framed picture hangs on the wall, and a decorative gold scrollwork element contains the text 'Cornwall 2.'. The floor is made of dark wood.

Cornwall
2.

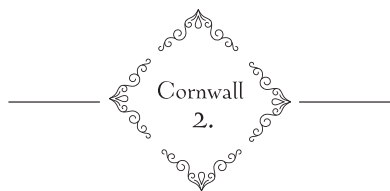
LANWYN
MANOR
KINCSE

*fine
selection*

SARAH E. LADD

SARAH E. LADD

LANWYN
MANOR
KINCSE

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Ezt a regényt K. J. N.-nek ajánlom,
akire szeretettel emlékezem.*

PROLÓGUS

Cornwall, 1807

Tregarthan Hall

Isaac Blake megbánta, amit tett, de volt-e más választása? Most, hogy az apja kemény tekintetű, barna szeme szemrehányón rávillant, Isaac feszülten várta az elkerülhetetlen dorgálást.

Eltelt néhány másodperc.

Isaac szemöldökén verejtékcseppek ütözköztek ki, és kezét a háta mögött összekulcsolva próbálta legyőzni a késztetést, hogy megtörölje a homlokát. Azt kívánta, mondjon már valamit az apja – bármi legyen is az. Még a szidás is jobban esne, mint ez a fülsiketítő némaság.

Továbbra is lehajtott fejjel, lopva rápillantott az ikertestvérére, Matthew-ra, aki néhány lányira állt tőle az apjuk dolgozószobájában. Napbarnított arcának bal fele maszatos volt, zilált szőke fürtjeibe beleragadt a sár, és véraláfutásos szeme alatt máris megjelent a monokli.

Isaac gyomra összeszorult a büntudattól. Most már nem tehetett mást, mint hogy férfi módra szembenéz a büntetéssel.

Az apjuk, Joseph Blake felállt a nehéz, tölgyfa íróasztal mögött, és kihúzta magát. Ahogy megkerülte az íróasztalt, és közelebb lépett hozzá, Isaac bátorsága és elszántsága egy csapásra szertefoszlott.

– Hogy képzelted, hogy megütöd a testvéredet? – mennydörögte az apa, nyílt tekintetét egyenesen a kényelmetlenül feszengő Isaac-re szegezve.

Isaac az ajkába harapott, és a nadrágja térdén éktelenkedő szakadást kezdte vizsgálgatni.

– Fiatalember, lenne szíves rám nézni, ha magához beszélek?

Isaac felkapta a fejét.

– Várom a magyarázatát.

Isaac megpróbálta lenyelni a kiszáradt torkát fojtogató gombócot, miközben tucatnyi különböző magyarázat futott át az agyán. Az apja nem éri be az igazságnál kevesebbel. Isaac dühbe gurult, de megvolt az oka arra, amit tett. Az apjuk azonban semmiféle mentseget nem fogad el, legyen az bármily meggyőző.

Isaac hirtelen beszívta a levegőt, és tizennégy évének teljes magabiztosságával felszegte az állát.

– Nem tudom megmagyarázni, uram.

Az apa szögletes állkapcsa megfeszült, és végtelennek tűnő másodpercekig Isaacre meredt, aztán Matthew felé fordította a tekintetét.

– A rézbányánk a falubeli férfiak több mint a felének munkát ad. *Több mint a felének!* Egyszer, amikor én már nem leszek, mind a ketten vezetők lesztek, akár tetszik, akár nem. Az én fiaim nem fognak mindenki szeme láttára összeverekedni, mint az utcagyerekek. Ennél a viselkedésnél többet várok el tőletek. Sokkal többet! Ketten együtt fogjátok megjavítani a kerítést, amit dulakodás közben

kidöntöttetek. Sőt, a lovász mellett fogtok dolgozni az istállóban egészen addig, amíg megkeresitek az új kerítés árát.

– Ez nem igazság! – Matthew dióbarna szeme megvillant. – Isaac jött nekem. Én nem csináltam semmi rosszat! Csak védekeztem.

– A testvéred pont úgy össze van verve, mint te – vágott vissza az apa. – Ketten döntöttétek ki a templom kerítését, ketten is fogjátok megjavítani. Végeztem! Matthew, elmehetsz. Isaac, te itt maradsz!

Matthew sértődötten megpördült, vörös arccal Isaacre meredt, aztán kimasírozott a szobából.

Isaac visszafojtott lélegzettel hallgatta Matthew távolodó lépteit. Izzadt, mocskos kezeit továbbra is összefonta a háta mögött, és zűrzavaros érzések kavargtak benne, miközben az elkerülhetetlen büntetést várta, ami – úgy sejtette – sokkal súlyosabb lesz holmi kis kerítésjavításnál.

Az apa lehalkította a hangját, bár cseppet sem enyhült meg.

– Nos? Elmondod nekem, hogy mi történt?

Isaac a csizmája sáros orrát tanulmányozta. Elmondhatná, hogyan csúfolta ki Matthew Charlie Bensont, és hogyan gúnyolta a szegénysége miatt. Elmondhatná, hogy Matthew csúfot űzött Charlie apjából, és leszólta őket az életmódjuk miatt. Vagy azt, hogy Matthew olyan gonosz dolgokat mondott, hogy Isaac kénytelen volt bármi áron elhallgattatni a testvérét.

Valami mégis visszatartotta.

Végtelennek tűntek a másodpercek a délutáni hőségben. Minden lélegzetvétellel sűrűbbnek és fojtogatóbbnak érződött a levegő. A nap felhő mögé bújhatott, mert árnyék suhant át a zsúfolt dolgozószobán. Az apa végre levette róla a szűrős tekintetét, és összefonta a karját hordónyi mellkasa előtt.

– Ahá, értem már! Magyarázatot követelek, de te nem akarsz beárulni a testvéredet. Vagy saját magadat.

Isaac nagyot nyelt, és elfordította a tekintetét. Hogy lehet az, hogy az apja mintha olvasna a gondolataiban, és mindig képes meglepetést szerezni?

– Az az igazság, fiam, hogy nem érdekel, miért ütötted meg a testvéredet. Akár igazad volt, akár nem, nem számít.

Isaac összeresztette a száját.

– Engem az érdekel, vajon megtanulod-e a leckét, vagy sem. Az erőszak talán járható útnak látszik, de sosem a megfelelő mód arra, hogy bebizonyítsuk az igazunkat. – Odalépett az asztal mögötti nagy, ólomkeretes ablakhoz, és intett Isaacnak, hogy lépjen oda mellé.

Isaac úgy is tett. Másodpercekig szemlélte a Tregarthan Hall szélesen elterülő, zöld gyepét, ami most barnás színben játszott a szárazság miatt.

– Mondd meg nekem – mutatott az apja északra –, mit látsz ott?

Isaac a birtok határán és a fason túlra emelte a tekintetét, a Wheal Gwenna gépházának vörös téglás kéményére. A kéményből nem szállt fel füst. Nem jött hang abból az irányból.

– A Wheal Gwennát látom.

– Csak azt látod? A bezárt rézbányát? Semmi többet?

Isaac hunyorítva fürkészte a tájat – a kék, cornwalli égen gyülekező szürke felhőket és a magasban szárnyaló, fehér tengeri madarak csapatát. De semmi mást nem látott.

– Amikor arra nézel, ne csak egy bezárt bányát láss, fiam! Lásd meg benne a jövődet! Egy nap a tiéd lesz az a bánya, csak a tiéd, és senki másé! Van még benne réz, és rajtad múlik, sikerre vezetsz-e másokat.

Isaac kifújta a levegőt, és összehúzta magát. Nem akart a Wheal Gwennáról hallani. Csak a Wheal Tamsen, a család legfontosabb bányája számított. Matthew, aki három perccel idősebb volt nála, egy nap megöröklí azt is, meg a Tregarthan Hallt is. Az ő felelőssége lesz, hogy továbbvigye a gazdag családi örökséget. Isaac viszont azt az elhagyott bányát kapja meg, amit még a születése előtt bezártak, az apjuk mégis úgy beszél róla, mintha megütné vele a főnyereményt.

Az apa, mintha megérezte volna Isaac kételyeit, megragadta a fia vállát, és erővel szembefordította magával, hogy a szemébe nézzen.

– Ne becsüld le, fiam! Ez olyan nagy lehetőség, amiért sok fiatal-ember mindenét odaadná, és én tálcán kínálok neked. Már most el kell kezdened a felkészülést erre a feladatra.

Isaac szipogott, és szakadt ruhaujjával megtörölte az orrát.

– Hogyan?

– Minden, amit teszel, öregbíti vagy befeketíti a jó hírnevedet, például ez a csetepaté a bátyáddal, bármi volt is az oka. Az embert a cselekedetei alapján ítélik meg, még a te korodban is.

E szavak kíméletlenül visszhangoztak Isaac fülében, ahogy felidézte maga előtt a csapatba verődött bányászokat, akik látták őket összevitatkozni, és a lelkészt, aki lerángatta őt Matthew-ról.

– A vezetőként, jó emberismerőként és megfontolt emberként szerzett jó hírneved felbecsülhetetlen értékévé válik idősebb korodban. Nincs kétségem afelől, hogy a testvéred valami elfogadhatatlan dolgot művelt, de mindig van más mód, hogy megoldást találj a dologra. Mindig!

Isaacet elöntötte a büntudat keserű hulláma. Az arca átforrósodott, a torka összeszorult.

Az apjának természetesen igaza volt.

Mindig igaza volt.

De miért volt olyan nehéz uralkodnia magán?

– Isaac, korodhoz képest érett a gondolkodásod. Ezt nem azért mondom, hogy a hiúságodat legyezgessem, hanem hogy tudatosítsam benned a tényt. Ha a haragra csak úgy tudunk válaszolni, hogy ököltre megyünk, soha nem lesz egyensúlyban az életünk. Nem szabad, hogy úgy legyen. A bátyáddal nagyon különböző lelkek vagytok, és mindkettőtöknek sokat kell még tanulnotok. De összetartoztok, és ennek a köteléknek idővel erősödnie kell. Ne hagyd, hogy meggyengüljön!

Az apja szavaiban rejlő igazság jobban fájtn neki, mint a bátyja ütései. Isaac egyetértően bólintott.

Az apja megszorította a vállát.

– Figyelj a szavamra, fiam! Az ember csakis a családjára számíthat.

1. FEJEZET

Cornwall, 1818

Julia Twethewey soha nem gondolt arra, milyen lenne farkasszemet nézni egy kovás pisztoly csövével.

Megfagyott a vér az ereiben. Mozdulni sem tudott. Sőt, pislogni sem.

Csak rámeredt az orra hegyétől néhány hüvelyknyire meredező fém puskacsőre.

Az álarcos férfi közelebb lopakodott Juliához, és keskenyre húzott, fekete szemével úgy meredt rá a lányra, mint szenvedélyes vádász a kiszemelt áldozatára.

– Hol van a nagybátyja?

Ez az ember ismeri William bácsit? Vajon honnan?

Julia hebegve kereste a szavakat.

– N-nem tudom.

– Lám-lám! – mondta vigyorogva a férfi, aki alig volt magasabb Juliánál, és kesztyűbe bújtatott hüvelykujjával a háta mögött álló székek felé bökött. – Ott bujkál az asztal alatt, mint valami tolvaj? Nem csodálkoznék rajta. Fél attól, ami rá vár, és jó oka van rá.

Még két férfi került elő: a Julia előtt álló gazfickóhoz hasonlóan mocskos, durva külsejű figurák bukkantak elő a Szürke Bagoly fogadó sötét sarkaiból, és közelebb mentek hozzájuk. Julia addig nem vette észre őket, miközben a sarokban lévő asztalnál ült, és a teáját kortyolgatta, de a széles kandallóban lobogó tűz most villódzó árnyakat vetett a két zilált alakra, akik fenyegetően tornyosultak előtte.

Julia mély lélegzetet vett, és az álmos, alacsony mennyezetű sönstést pásztázta a tekintetével, hátha segítséget kérhetne valakitől. Két idősebb férfi ült a tőle balra lévő asztal mellett, a sarokban pedig bázszeverődött néhány vendég. Mindnyájan tágra nyílt szemmel, ijedten bámultak, de fegyverek híján éppolyan védtelenek voltak, mint Julia.

A férfi még közelebb lépett. Juliát elborította a mosdatlan test orrfacsaró szaga.

– Az öreg Lambourne még nagyobb bolond, mint gondoltuk. Miféle ember az, aki az unokahúgát – egy *hölgyet* – őrizetlenül hagy? Ejnye-bejnye! Még valami baja esik.

A kis táskája felé bökött a fejével, amit Julia szorongatott, és kinyújtotta a kezét.

– Ide az erszénnel!

Julia még erősebben markolta a ridiküljét, hogy belesajdultak az ujjai, felemelte a tekintetét a sötétszürke fémcsőről, és a fegyvert tartó férfi szúrós szemébe nézett. Odanyújtotta a táskáját.

– Nocsak! – A férfi kikapta a kezéből, mintha valami nagy kincset talált volna. A szájára kötött koszos kendő mögött gúnyosan cuppantott az ajkával, meglobogtatta a bársony szütyőt, aztán odahajította az egyik fickónak, aki felhasította a finom szövetet, és az erszény tartalmát az asztalra borította.

Julia hímmzett zsebkendője meg két pénzérme pottyant ki belőle, és nagyot koppantak a megviselt, hepehupás asztalapon.

A támadó mozdulatai lelassultak, ahogy megvizsgálta az erszény szerény tartalmát, aztán Julia felé fordult.

– Gondolja, hogy elhiszem, hogy egy magafajta úrinőnél nincs semmi pénz?

Julia összehéberelte az ajkát. Készséggel adott volna többet, csak hogy szabaduljon, de egyelőre az összes holmija a nagybátyja kocsi-jában volt. Forró könnyek szöktek a szemébe, és igyekezett úrrá lenni az állkapcsa reszketésén.

– Ez minden, amim van.

A fickó gúnyosan felkacagott.

– Felteszem, volt valami nagyokos tanára, aki megtanította magának, hogy hazudni bűn. – Hirtelen kihúzta magát, és Julia köpenyének csipkés szegélyére irányította a figyelmét.

Julia összeresztette, ahogy a férfi kinyújtotta a kezét, és megérintette.

– Adja ide a köpenyét! – vakkantotta.

– Tessék?

– A köpenyét! Vagy én vegyem le magáról?

Julia tétova mozdulatokkal kioldotta a nyakán a szaténszalagot, hogy levegye magáról a ruhadarabot. Nem tudta elég gyorsan lehúzni magáról, úgyhogy amikor kiszabadította a vállát, odahajította a férfinak a köpenyt.

Az elkapta, mielőtt a földre esett volna, koszos ujjaival megdörögölte a finom gyapjúszövetet, aztán odadobta a mögötte álló férfinak.

Még közelebb lépett Juliához, aki nem tudott úrrá lenni a reszketésén. Nem maradt semmije, amit odaadhatott volna a férfinak.

Miért nem megy már el innen?

Julia el akarta kapni a tekintetét, mert bármit szívesebben nézett volna, mint az előtte álló félelmetes, visszataszító szörnyeteget, de nem tudta levenni a szemét az emberről, akinek a pisztolya ravaszán tartott ujján múlt az élete.

A gazfickó felemelte a kezét, és Julia arca felé nyúlt, aki összereszt, mintha valaki meg akarná ütni, de a férfi csak a kalapja alól aláhulló, hosszú, fekete hajtincset ragadta meg.

Zavaros tekintetű, fürkésző szeme közvetlen közlelről meredt Juliára, ahogy a hajfürtjét tanulmányozta.

– Igen, nagyon szép.

Julia nem az a fajta nő volt, aki folyton ájuldozik, de ebben a pillanatban, ahogy ez az undorító alak állt előtte, tartott attól, hogy be fog következni.

Hirtelen mély férfihang csendült fel bal felől.

– Elég legyen! Megkaptad, amit akartál. Tűnj el innen!

Julia levegő után kapott.

A támadója eleresztette a hajtincset, és hátratántorodott, mint akit pofon ütöttek.

Magas, szőke, széles vállú férfi állt néhány lépésnyire tőlük, széles terpeszben, ökölbe szorított kézzel. A tűz fénye megvilágította az állkapcsa határozott vonalát. Félelemnek nyoma sem volt az arcán. Ahogy a rablóra vetette a tekintetét, bosszúság és düh sugárzott a szeméből.

Ez a szőke férfi azonban minden bátorsága ellenére ki volt szolgáltatva a fegyveres rabló kényének-kedvének – ugyanúgy, mint a többiek.

Az álarcos fickó az új jövevényre szegezte a pisztolyát, és meglódukt feléje. Megragadta a szőke férfi derekán fityegő zsebóráát, ami

kivillant a kabátja alól, maga elé tartotta, megfordította, és elolvasta a belevéselt nevet:

– Joseph Blake? Ez a neve?

A szőke férfi szeme összeszűkül.

– Nem. Az apámé.

A rabló elnézett a válla fölött.

– Hallottátok ezt, fiúk? Kifogtunk egy nagyfejű Blake-et! – Vihogott, miközben zsebre vágta az órát, és felvonta bozontos szemöldökét. – Ide figyeljen, Mr. Blake! Ismerem ám magukat. A családjuké a Wheal Tamsen bánya. De azt nem hinném, hogy maga ismer engem.

– Valóban nem. És nem is akarom megismerni.

– Nemsokára nagyon meg fogja jegyezni magának az arcomat, és nem is fogja elfelejteni, főleg, ha eljön a nagy leszámolás, és a maguk fajtája élve elrothad azért, amit a rendes, dolgos népekkel tettek.

A hátuk mögött egy pisztoly kakasa csattant. Julia megpördült a hang irányába. Valahonnan a semmiből előkerült az ősz hajú csapos, aki most már a pult mögött állt, és a fegyveres rablóra szegezte a pisztolyát.

Pár másodpercig célzott, és elsütötte a pisztolyt.

A golyó rémisztően éles sivítással szelte át a levegőt. Julia felsikoltott, térdre rogyott, eltakarta a fejét, és összeszorította a szemhéját, mintha azzal ki tudná zárni a zajokat és a szagokat.

A lépések hangját és a kiabálást.

Újabb lövések dördültek.

Juliát fehér füst fojtogatta.

Erős karok nyomták le a földre, és egy súlyos test nehezedett rá. Először megpróbált ellenállni, de mivel ólomgolyók suhantak el a feje fölött, és üvegszilánkok röpködtek körülötte, inkább hagyta, hogy elernyedjen a teste.

– Maradjon fekve! – utasította Mr. Blake.

Aztán, amilyen hirtelen elkezdődött, olyan gyorsan vége is szakadt a csetepaténak. A kiabálás és a zaj elült.

Minden elcsendesedett.

– Maradjon itt! – Azzal a férfi feltápászkodott mellőle.

Julia nem válaszolt, sőt meg sem mozdult, amíg az illető pár lépés távolságra nem került tőle. Még idejében felemelte a fejét, hogy a pillantásával elkaphassa a férfi széles vállát, amint kisiet a sűrűsödő sötétségbe.

Julia feltápászkodott, és a Szürke Bagoly fogadó koszos padlóján ülve, hunyorogva körülnézett.

Egyedül volt.

A sorsára hagyták.

És rettenetesen félt.

2. FEJEZET

Isaac szíve hevesen dobogott, a pulzusa vadul lüktetett, amikor az alacsony mennyezetű söntés fojtogató levegőjéből kiment a fogadó sáros udvarára.

Alkonyodott, sűrű, nyirkos köd borult a Goldweth falut átszelő Fő utcára. Elvegyült a falu fölött kavargó füsttel, úgyhogy szinte semmit nem lehetett látni a távolban. Az éles, hideg szél nem tudta eloszlatni a lópor kénes bűzét, ami facsarta az orrát, és a szemöldökén kiütöző verejtékcseppeket sem szárította fel. Isaac zihálva megigazította a kalapját, és balra nézett, azután meg jobbra.

De már elkésett.

A három bandita eltűnt, és baljós csend honolt a környéken, leszámítva, hogy Lambourne-ék kocsisa hasztalanul próbálta megnyugtatni a hintója elé fogott lovakat, meg hogy az udvar közepén kisebb csődület támadt. Rajtuk kívül minden jelenlévő elszéledt.

Isaac csalódottan, egy szuszra kieresztette a levegőt a tüdejéből. Nem erre számított, amikor Charlie Bensonnal együtt befejezték a munkát Tamsenben, és betértek vacsorázni az egyébként jelentéktelen Szürke Bagoly fogadóba. Amikor beértek a szűk udvarba,

Bensont megállította a kapunál egy beszédes ismerős, de Isaac továbbment, és éppen a legjobb – vagy éppen a legrosszabb – pillanatban lépett be a söntésbe.

A szél belekapott a kabátjába, ahogy a barátja és a fogadós felé közelített, akik az udvari kapuban álltak.

Benson rekedtes hangja törte meg a szokatlan csendet. Párás lehelete fehér pamacsként szállt fel a hideg levegőbe.

– Semmirekellő tolvajok!

– Ráismertél valamelyikre? – Isaac a Fő utca felé fordult, hátha meglát valami szokatlan dolgot odakint.

– Egyikre sem. – Benson vaskos ujjaival beletúrt a szakállába. – Jól megnézted az arcukat?

Carew, a fogadós megrázta a fejét.

– Nem. Mindegyiknek kendő volt a szája előtt egész idő alatt, amíg láttam őket. Gyáva bagázs! De annyit mondhatok, hogy láttam a szemüket, és azt nem felejttem el. Olyan volt, akár a kígyó nézése: szúrós és gonosz. Ha bármelyikük újra be merészeli tenni a lábát hozzám, a pisztolyommal találja magát szemben. És nem fogom elhibázni!

– Utánuk megyek! – vágott a szavába Isaac. – Velem tartasz, Benson?

Benson kacagásban tört ki.

– Ó, te tökfefj! Olyan sűrű ez a köd, mint az iszap, és jócskán előtünk járnak. Most már nem sokra megyünk.

Isaac gyomra összeszorult. Bensonnek persze igaza volt. A gazfickók addigra már eltakarodhattak a faluból, és bármelyik irányba menekülhettek. A sűrű köd a kezükre játszott, és a beköszöntő sötétség mindent elnyelt. Hasztalan lett volna a nyomukba eredni kutyák nélkül, amik szimatot fognának. Isaacben fellángolt a düh, lekapta a fejéről a kalapját, és beletúrt dús hajába.

Épp elég bajuk volt az utóbbi hat hónapban amiatt, hogy bezárták a Bal Tressát, Lambourne rézbányáját, és ahelyett, hogy jobbra fordultak volna a dolgok, a környező falvakban a végsőkéig fokozódott a feszültség. Isaac benézett a fogadó ablakán.

– Ki az a nő?

– Lambourne unokahúga, Braewynből jött ide. – Carew a hóna alá dugta a pisztolyát, csövét a föld felé fordítva. – Úgy egy órával ezelőtt érkeztek ide. Lambourne azt mondta, hogy valami dolga van Rogersnél, itt a közelben, és hogy mindjárt visszajön. Semmi kétség, hogy azok a csavargók meglátták Lambourne hintóját, és csapdába akarták csalni. Ha Rogersnél volt, hallania kellett a lövéseket, és biztosan idejött volna. – Carew félrebillentette a fejét, és bekukucskált az ablakon. A felesége éppen egy takarót terített Lambourne unokahúgának a vállára. – Fogadni mernék, hogy ez a nő még hajnalhasadás előtt odébbáll Goldwethből.

– Nem hibáztatom miatta – jegyezte meg Benson. – Nem túl barátságos fogadtatásban volt része.

Isaac messziről szemügyre vette az apró termetű ifjú hölgyet. Hosszú, sötét fürtjei ziláltan hulltak a szemébe, így a férfi nem látta jól az arcát. A fogadós felesége odatámogatta az egyik asztalhoz. Isaac hallott arról, hogy Lambourne vendéget vár a Lanwyn Manorbé, ahogy mindenki más is tudott a dologról a környéken.

– Mielőtt ideértetek, elküldtem az istállófűt Lambourne-ért – mondta Carew –, Trentet meg elszalajtottam a rendbiztosért.

– Sokra megyünk most már a rendbiztossal – jegyezte meg leki-csinylón Benson. – Mit gondolsz, kik lehettek azok a gazemberek?

– Bárcsak tudnám! De egy dologban biztos vagyok: Lambourne-re vadásztak. Hallottam, hogy őt emlegették, ahogy egymás közt beszélgettek, és tudták, hogy a nő az unokahúga. Rajta követelték

Lambourne-t. Én azt mondom, biztos, hogy valaki felbérelte őket. Ha idevalósiak lennének, valaki rájött volna a dologra.

– De errefelé kinek van annyi pénze, hogy megfizesse őket? – kérdezte Benson.

– Úgy néz ki, hogy a zsebórák szolgál fizetségül. – Isaac gúnyosan fújta egyet, és megtapogatta a mellényzsebét, amiből eddig az óralánc lógott ki, de igyekezett úgy tenni, mintha nem érte volna komoly veszteség. A zsebóra könnyen pótolható csecsebecsének tűnhetett, de Isaac ezt kapta ajándékba utoljára az apjától, aki váratlanul távozott az élők sorából. – Nem mondhatnám, hogy meglepne, ha előre eltervezték a támadást. Lambourne minél hosszabb időre zárja be a Bal Tressát, annál dühösebbek – és éhesebbek – a falubeliek. Csak idő kérdése, és betelik náluk a pohár.

Benson harsány kacaja oldotta fel a feszültséget, miközben nagyot csapott Isaac vállára.

– Nem hiszem el, hogy pusztá kézzel neki akartál menni egy fegyveres férfinak. Carew-tól tudom, mi történt. Vagy eszeveszetten vakmerő vagy, vagy a legszerencsésebb fickó, akit a hátán hord a föld. Nem tudom eldönteni, hogy melyik az igaz.

Isaac görcsbe rándult hátizmai ellazultak, és megvonta a vállát.

– Ahogy beléptem, Carew intett, hogy mellette van a pisztolya, ezért eltereltem a banditák figyelmét, hogy észrevétlenül felvehesse. Ennyi történt. – Fejével a lovak felé intett. – Induljunk!

– Merre megyünk?

– Ha észak felé indultak, átvágunk az ingoványon, hogy eléjük kerüljünk az útelágazásnál. Legalább meglátjuk, merre tartanak.

– Ismersz engem – Benson összedörzsölte a két kezét, mivel rá is átragadt Isaac lelkesedése –, mindig készen állok egy kis kalandra.

Elbúcsúztak Carew-tól, és lóra pattantak, de ahogy kilovagoltak az udvarból, Isaac hátrapillantott: a fiatal nőt még mindig látni lehetett az ablakon keresztül. Isaac látni vélte, hogy keskeny vállai rázkódnak, mintha sírna, és dühbe gurult a gondolattól, hogy egy férfi képes ilyen gyalázatosan bánni egy hölgygel.

Figyelmét – és mélységes felháborodását – az előtte kanyargó útra irányította. Az elkövetkező napokban tiszta fejjel kell majd gondolkodnia, mert ez a rajtaütés kétséget kizáróan jelezte, mi minden vár rájuk a közeljövőben.

3. FEJEZET

Julia elgémberedett ujjakkal markolta a kopott takarót, amit a fogadós felesége adott neki, és szorosabbra húzta maga körül. Bár-mivel próbálkozott, sehogyan sem tudott úrrá lenni a reszketésén.

Merev tekintettel bámulta a kandallóban vörösen lobogó lángokat. Ez a meleg elég lett volna, hogy a végtagjai remegése csillapodjon, és ne vacogjanak a fogai, de a megrázkódtatás és a rémület jeges nyomokat hagyott a lelkében. Bár az eszével tudta, hogy elmúlt a veszély, de az izmai felkészültek a legrosszabbra.

Nagy levegőt vett, és alaposan megfigyelt mindent maga körül. A fogadó söntése akkor már meglehetősen üres volt. Senki nem hadonászott a pisztolyával. Nem volt ott a szőke férfi, hogy megvédje őt a vészben. Mindössze a pocakos rendbiztos, a fogadós, William bácsi és néhány ártalmatlan külsejű férfi maradt a helyiségben.

Belekortyolt a langyos teába, majd visszatette a csészét az asztalra. A keserű folyadéktól görcsbe rándult a gyomra, és rosszsullét fogta el. Ó, hiszen semmi másra nem vágyott, mint hogy elhagyja ezt a kis falusi vendéglőt, a füstös gerendáival és a sűrű, áporodott levegőjével együtt. Már bánta, hogy elhagyta a Penwythe Hall-beli otthonát,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és ez a keserűség ott keringett az ereiben, a fejében pedig ott lüktetett az egész hihetetlen történet.

Összerezzen, ahogy a nagybátyja éles hangja visszaverődött az alacsony mennyezetről.

– Ez gyalázat! – William bácsi arcra lángra gyúlt, és húsos mutatóujját a rendbiztos mellének szegezte. – Tudni akarom, mit fognak tenni ebben a helyzetben.

Ahogy a biztos egyik lábáról a másakra állt, a padlódeszkák felnyögtek a rájuk nehezedő súly alatt.

– Kézre kerítjük őket. Nem tűrjük az ilyen gaztetteket.

– Gondolja, hogy ennyivel beérem? – A bácsi torokhangja egy oktávval megemelkedett. – Molesztálták az unokahúgomat!

A rendíthetetlenül nyugodt biztos sötét oldalpillantást vetett Juliára, majd megigazította poros köpenyét, és újra a bácsira nézett.

– Már megbocsásson, de az unokahúga ki fogja heverni ezt a kis epizódot. Senkinek nem esett baja. Ugyanolyan fontos nekem, hogy elkapjam ezeket az embereket, mint önnek. Megtaláljuk őket, és akkor igazságot szolgáltatunk.

William bácsi nagyot koppantott a botjával.

Julia még sosem látta ennyire haragosnak.

– Ezt el is várom, Thorne rendbiztos! Mivel a békebíró nem érezte olyan fontosnak az esetet, hogy a jelenlétével megtiszteljen minket, feltétlenül értesítse, hogy holnap várom a látogatását. – William bácsi odacsörtetett Juliához, megfogta a könyökét, és talpra segített.

A lány, aki alig várta, hogy kiszabaduljon az áporodott, gyéren megvilágított ivóból, belekapaszkodott a bácsi feléje nyújtott karjába, és követte őt az ajtó felé, majd ki, a felázott udvarra.

Miután a nagybátyjával együtt elhelyezkedtek a Lambourne család pazar hintájában, a jármű nyikorogva meglódult. A faluban